

BU KİTAPTA YAŞANANLARI OKUYUNCA "YATTIM" DEMEYE UTANDIM

Deniz Mehmet Irak yazdı

Bu kitapta yaşananları okuyunca "yattım" demeye utandım

24 Kasım Cuma 2017 22:38

Deniz Mehmet Irak yazdı...

Ne demişti Can Yücel:

"Bu ülke bölünsün istiyorum.

Yandaş, yalaka ve yavşaklar bir tarafa, onurlu, şerefli, üreten emekçiler ve vatansever insanlar bir tarafa."

Hayat işte tam böyle. Bir tarafta iyiler, bir tarafta kötüler.

Doktor Jekyll ve Bay Hyde gibi.

Doktor Jekyll ve Bay Hyde birer roman kahramanı.

İngiliz Yazar Robert L. Stevenson'un 1886'da yayımladığı "The Strange Case of Dr. Jekyll and Mr. Hyde- Dr. Jekyll ve Bay Hyde'in Tuhaf Vak'ası" isimli romanın iki ünlü karakteri.

Viktoria dönemi Londra'sında yaşayan saygın ve örnek bir vatandaş olan Dr. Jekyll'in üzerinde çalıştığı kendi buluşu olan bir ilacı yine kendi üzerinde denemesi ile geceleri ruhen ve bedenen bir canavara dönüşmesini, gündüzleri ise tekrar normale dönmesini anlatır.

Kimileri bu dönüşüm için ilaç kullanıyor. Oysa kimimiz, "kötü" olmak için ilaç bile aramıyor.

“Çıkar” dediğimiz geçici mutluluk kavramı kimimizin yüzünün değişmesine, ruhunun satılmasına yetiyor.

Ve bu çıkara ulaşabilmek için “politika” denilen aracın arkasına sığınılıyor!

İktidar için her yolu mubah sayma sürecine, dünyanın altını üstüne getirme, kardeşi kardeşe kırdırma sanatına “politika” diyorlar.

Machiavelli'nin kulakları çınlasın!

Ve “Politika Bilimi” de bu anlatıma akademik açıklamalar getiriyor:

İlk tanımda, politikayı; “iktidarı ele geçirme ve ondan faydalanma niyeti” olarak özetliyor. Yani “post kapma” ve “ganimet paylaşma”.

İkincisi ise çok daha insani: “Herkesin yararına olan bir toplum düzeni kurma hayali...”

Ve aşağıdaki satırlar post kapma yarışında olanlarla, herkesin yararına olan bir toplum düzeni kurma hayali içinde olanların hikayesidir, Dr. Jekyll ve Bay Hyde'lerin hikayesi:

“1972 yılında bir gün evimiz sabaha karşı basıldı. Apar topar alındık. Emniyet Müdürlüğüne götürüldük... Kenara yanaşmış bir pikaba bindirildik.

İlginçtir, saatlerden beri tek kelime konuşmadan bizi Kadıköy'de dolaştırmış olanlardan bir polis memuru, o sıra kulağıma *'Allah yardımcın olsun Ağabey'* dediğinde başıma gelecekleri anladım. Bundan sonra maceraydı.

(...)

Saygın bir sessizlik ve beni getirenlerin topuklarını birbirine çarparak esas duruş olduğunu anladığım an, yüzüme sanki üç beş santim kadar yakından bir ses gürledi:

'Nereye geldiğini biliyor musun ulan o... çocuğu?'

'Evet biliyorum, Kontrgerillaya getirdiniz.'

İşte o anda yüzümde bir patlama ve bir yanma duydum. Gözümde kıvılcımlar çaktı sandım. Ses devam etti:

'Bileceksin tabi p.ç!'

Sonra sıraladı:

'Aklını başına al! Burada her şeyi bileceksin! Bilmiyorum yok! Burada kanun yok, nizam yok. Burası kontrgerilla Karargâhı. Biz bir harpteyiz, sen harp esirisin. Bülbül gibi öteceksin. Burası Genelkurmay'a bağlı. 18 kurmay albayın çalıştığı bir yer. Hainlerin, Komünistlerin canı da malı da çocuğu da bize helal. Bileceksin tabi, bileceksin! Burada bilmiyorum yok. Burada kanun da biziz, Allah da, peygamber de!..'

Nutuk bu minval üzere belki bir iki dakika daha böyle anamıza avradımıza sövülerek sürdü. Sonra komut çıktı:

'Atın bunu aşağı!'

Koltuk altlarımdan tutan iki kişiden biri sertçe: *'Emredersiniz paşam'* dedi, yürütüldüm.

Kapıdan içeri sokuldum. Beni oraya getirmiş olanlar çıktılar, ben öyle ayakta ne yapacağımı bilemez halde dikilirken başka birileri geldi ve önce ellerimdeki kelepçeyi, sonra gözümdeki bandı çıkardılar. Arabada gözlerimi bağlarken gözlüklerimi almışlardı. Eksi sekiz miyop olduğum için gözlüklerim alındığı zaman ortalığı doğru dürüst gördüğümü söyleyemem.

'Gözlüklerim nerede?' dedim, gereği olmadığını söylediler ve soyunmamı istediler... Üstümde bir don kalıncaya kadar soyundum. Onu da çıkartmamı istediler. Çaresiz çıkardım. Çıplak vücudumda her tarafım arandı. Sonra da atlet ve külotumu giymeme izin verildi. Bir de pijama vererek giymemi istediler, onu da giydim.

Ancak o arada farkına vardım ki, kapı önünde tokat mı, yumruk mu, yoksa keskin bir şey mi neyse, o yüzüme vurulduğunda suratımda bir yer yarıp yırtılmıştı ve kanlar akmaya devam edip boynuma doğru süzülüyordu. Odada hayal meyal seçebildiğim iki kişi, *'Uzat ellerini'* dediler, uzattım, kelepçe değil de kilitli bir zincir, daha doğrusu pranga takıldı kollarıma.

'Ayaklarını birleştir' dediler, birleştirdim, kilitli zincirden bir prangada oraya takıldı. Sonra yerde duran şilteyi gösterip *'Uzan bakalım buraya'* dediler, uzandım. Yan yatmışım ki, yeni buyruklar ve buranın töresi dile getirildi:

'Biz burada görevliyiz. Sadece emredilene yaparız. Bu yatakta sırtüstü yatacaksın. Bir battaniye var, onu da üstüne ört ama yüzünü içeri sokmak yok. Sağa sola dönmek yok. Ses çıkarmak yok. Bekleyeceksin!'

Bir ara sırtüstü yatmaktan sırt kemiklerim ağrıdığından şöyle hafif yan döneyim dedim, kapı dışından bir ses gürledi:

'Depreşme ulan, doğru dürüst yat!'

Vakit herhalde gece yarısını geçmişti. Ne gelen vardı, ne de giden...

Bir ara dalmışım. Korkunç bir feryatla uyandım. Yan taraflarda bir yerde birinin sanki etinden et kopartıyorlardı. Tahta kapılardan aşır gelen çığlık, arada bir soluma sesleri, sonra gene feryatlar, ağlamalar... Zamanla insan her şeye alışıyor. Sonra yine dalmışım.

Hep sırtüstü, kundaklı bebek gibi hareketsiz yatıyordum. Sırtımda dayanılmaz ağrılar vardı. Bir iki sağa, sola dönmeye kalkıştım. Biri bağırdı: *'Doğru dürüst yat!'*

Bu uyarının sonunda bazen bir sövgü, bazen *'Sonra kötü olur ha!'* korkutması geliyordu. Sonunda böyle bir uyarıda bulunan birine *'Helaya gitmek istiyorum'* diye seslendim. Cevap tam buraya göreydi:

'Olduğun yere yap!'

Sanırım bir gün daha direndim, o işi yapmamak, yerin ıslaklığına yeni ıslaklıklar katmamak için. Ancak sonra yaptım. Başlangıçta da pek rahatladım. Ama kısa bir an. Sonra kendi kokumdan rahatsız olmaya başladım.

Bir kez daha dışarıdan haykırışlar, koşuşmalar, bağırılmalar, buyruklar duydum. Açlık, hele de sigarasızlık canıma tak etmişti. Günlerden bir gün - geldiğimin beşinci günü-, biri yüzbaşı denilen bir adam olmak üzere, iki kişi geldiler. Yüzlerini buruşturuyorlardı. Kollarımdan tutup kaldırdılar, prangaları çözüp yine aynı cinsten ama bu kez kuru bir pijama verdiler. Giydim. Ellerimi ve ayaklarımı yeniden prangalayıp gözlerimi bağladılar. Kollarımdan tutulup üst katlara bir yerlere çıkartıldım.

Bir oda ya da salonumsu bir yere girdik. Bir sandalyeye oturtuldum. Davudi bir ses:

'Eee anlat bakalım' dedi.

Neyi anlatacaktım, haliyle sustum.

'Haydi, seni dinliyoruz' dedi.

'Ne anlatayım' dedim.

'Her şeyi, her şeyi'

Bir ses:

'Sana kâğıt kalem vereceğiz, yukarıda bir yerde yazacaksın. Yemek ve su da verilecek. Bize hayat hikâyesini, arkadaşlarını, dostlarını, yaptıklarını, en ince teferruatına kadar yazacaksın.'

Üst katlardan bir odaya götürüldüm. Havalar soğuktu. Odada bir soba, pirinçli ayaklı ve üzerinde Made in USA yazılı bir karyola vardı.

Uzun uzun, istedikleri biçimde bir özgeçmiş öyküsü yazdım. Bitirince de nöbetçiye *'Tamam götürebilirsin'* dedim.

Ertesi gün aşağı çağırdılar. Yine gözlerim bağlı, el ve ayaklarım prangalı olarak bir odaya sokuldum. Hayat hikâyem de benim yazmayı unuttuğum veya gerek görmediğim bazı teferruatı soruyor ve *'Bak, biz senin hakkında ne çok şey biliyoruz'* demek istiyorlardı.

Ardından 'cuntasal' sorular gelmeye başladı. *'Madanoğlu'nu nereden tanırısın?'*, *'Avcıoğlu'nu tanır mısın?'*, *'Gürler'le ilgin ne?'*, *'Batur'la konuştun mu?'* Anlatıyordum... *'Fılanla falan yerde toplantı yapmışsınız ve o öyle demiş, sen böyle...'*

Dediklerinin içinde doğrular kadar yanlışlar da vardı. Ben sabırla bildiklerimi, doğruları söylüyordum.

Sonra sertlik başladı. Burasının Kontrgerilla Karargâhı olduğu, burada yasaların geçerli olmadığı, cesedimin bile bulunamayacağı falan filan...

Ardından bir sorular listesi geldi. Allah, Allah! Ben neler yapmışım neler!.. Çankaya'da Muhafız Alayının yanında telsiz istasyonu mu kurmamışız, Köşkü bombalamayı mı düşünmemişiz, bu yolda tertipler mi almamışız...

Doğrularıyla, yanlışlarıyla bu sorulara da verebildiğim kadarıyla cevap yazdım daha sonraki günlerde...

Arada bir nöbetçi, odaya, zincirlerini güç zapt ettiği iki tane iri ve azgın kurt köpeği getiriyor, oramı buramı koklatıyor, sonra götürüyordu.

İnsan, bir süre sonra pes ediyor, sorgucularla pazarlığa giriyor. Peki, ne yazmamı istiyorsunuz?...

Deseler ki Amerika'da Başkan Kennedy'ye suikastı ben yaptım, ben öldürdüm diye yaz, Amerika'ya hiç gitmemiş olsanız bile yazmaya razı oluyorsunuz.

Sonradan öyle bir yer yok denen Ziverbey'de 26 gün kaldım. Girdiğimde 96 kiloydum, 78 kilo ile çıktım."

İlhami Soysal'dı bu anlatımın sahibi. Mustafa Önsel'in yeni kitabı: "1 Köy 4 Adam 6,5 Darbe" nin sadece bir kısmı. Muazzam bir eser olmuş. Mükemmel bir anlatım. Bir solukta okunacak bir kitap. Bir döneme ışık tutmuş, farklı eleştiriler getirmiş. Acıları, olayları paylaşmış. Dersler çıkarmış, rotalar çizmiş. Fikir biriktirmiş...

60'ları, 70'leri ve 80'leri, olayları ve kavramları çeşitli yaşanmışlıklar üzerinden kaleme almış. Kendini sağcı ve solcu olarak tanımlayan gençlerin ortak paydasını 'Vatan Sevdasını' gözler önüne sererek yazılmış bir kitap.

Şiddetle tavsiye olunur!

Kitapta daha ne yaşanmışlıklar, ne acılar, ne paylaşımlar var!

Deniz Mecmuası dergisi için Mümtaz Soysal ile yaptığım röportajda, kendisine "Mamak Günlerini" sorduğumda sessizleşmişti. Kızı Funda Hanım araya girerek 'Babam o günleri hiç anlatmadı' demişti.

Bu nasıl anlatılır ki!

Yukarıdaki satırları okudukça yığıldım. Dilim sustu. Lanet ettim. Küfürler ettim. Belalar okudum.

Bu milletin evlatlarını bu milletin evlatlarına kırdırılmışlardı.

Bir tarafta Komünistler(!), diğer tarafta Faşistler(!)!

İkilikler, ayrışmalar yaratmışlardı. Biz de tuzağa düşmüştük.

Bugün milletin dini hassasiyetleri üzerinden cemaat gibi bir hain yuvasını yaratanlar, dün sağ ve sol kavramları üzerinden bu milleti ikiye bölmüşlerdir.

Emperyalizm yüz değiştirmiş, amaç değiştirmemişti. Sağ-Sol, Asala, PKK, FETÖ...

Hapishane görmüş ben, bu kitapta yaşananları okuyunca, "yattım" demeye utandım.

Buralara hapishane diyenler adına utandım.

Bu canilikleri yapanlara öyle ağdalı sözler söylemek gerekir ki lakin bize yakışmaz.

Onu bay Hyde söylesin!

Deniz Mehmet Irak

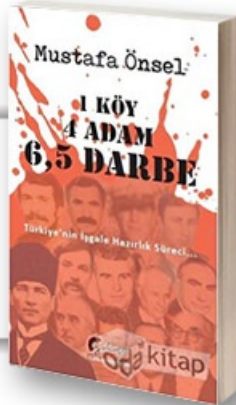
Odatv.com

odakitap odakitap.com

**1 Köy, 4 Adam,
6,5 Darbe
Odakitap'ta**

TIKLAYIN & SATIN ALIN

İLİNDİR

mustafa önsel

Deniz Mehmet Irak

arşiv

İletişim

Haber Merkezi: 0 216 449 32 00

Faks: 0 216 449 32 00

Mail: info@odatv.com

İletişim

Künye

Gizlilik Sözleşmesi ve Koşullar

Mobil Uygulamalar

Reklam

Reklam: 0 216 449 32 00

reklam@odatv.com

© 2021, Oda TV. Tüm haklar saklıdır.

ANA SAYFA

YAZARLAR

VİDEO

FOTO GALERİ

ARŞİV

KATEGORİLER

